

PROGRAMMET
FOR POLITISK SAMARBEID
I DET
EUROPEISKE FELLESSKAPET
(Davignon-rapporten)

Første del

1. Regjeringssjefene, som møttes i Haag 1. og 2. desember 1969, ba utenriksministrene i de 6-EEC-land om å studere den beste måte å skape fremskritt i retning av politisk samling med henblikk på utvidelsen av det européiske fellesskap.

2. I utførelsen av dette mandat la ministrene stor vekt på å beholde tonen som preget Haag-kommunikéet. Regjeringssjefene bemerket spesielt at oppbyggingen av Europa i og med at EEC har trått inn i sin avgjørende fase, har nådd «et vendepunkt i sin historie». De forsikret at «EEC er og blir det egentlige utgangspunkt for et forenet Europa». Til slutt kunngjorde de sin beslutning om å forberede veien til et forenet Europa, et Europa som er i stand til å *påta seg sitt ansvar i morgendagens verden* og å yde sitt bidrag i samsvar med sin tradisjon og sin misjon.

3. Regjeringssjefene la vekt på å få frem den felles overbevisning at det trenges et Europa bestående av stater som i sine nasjonale ulikheter er forenet ut fra sine vesentlige interesser, som er overbevist om sin samhörighet og fylt med respekt for sine tradisjoner, vel vitende om den holdning de må innta for å bidra til den internasjonale avspenning og til å fremme tilnærmelsen mellom alle folk og fremfor alt folkene på det européiske fastland.

4. På grunnlag av sin økonomiske utvikling, industrielle makt og sin levestandard, er EEC sitt ansvar fullt bevisst. Man akter å øke dets anstren-

gelser overfor u-landene med henblikk på å skape tillit blant folkene.

5. Et forenet Europa må bli grunnlagt på en felles fedrenearv, med respekt for frihet og menneskets rettigheter. Det må forene demokratiske stater med folkevalgte regjeringer. Dette forenede Europa er og blir det fundamentale mål man må oppnå snarest mulig: og bare folkenes politiske vilje og deres regjeringers beslutninger vil kunne fremme det.

6. For å kunne respektere og ivareta det politiske mål for Europa, som konferansen i Haag så sterkt understrekte, mener derfor ministrene at deres forslag burde baseres på tre premisser.

7. Det første inneholder ønsket om å danne basis for politisk samling. Dette har alltid vært grunnlaget for fremskritt innen det européiske fellesskap og er også i tråd med Paris- og Roma-traktatene.

8. Det andre går ut på å utfylle den økende grad av felles politikk på ulike områder, med tilsvarende utvikling på det rent politiske plan, for å fremskynde det øyeblikk da Europa kan uttale seg med en stemme. Oppbyggingen av Europa må foregå suksessivt. En gradvis utvikling av metoder og midler vil best kunne fremme en felles politisk opptreden.

9. Det tredje og siste uttrykker nødvendigheten av at Europa må forberede seg på å kunne make det store ansvar som dets fastere form og økende betydning pålegger det som en plikt og oppgave i verden.

10. Den aktuelle utvikling i EEC pålegger medlemslandene å øke det politiske samarbeide, og til å begynne med gi seg selv midlene til å samordne sine synspunkter med henblikk på internasjonal politikk.

Ministrene mener derfor at de første konkrete anstrengelser for å overbevise alle om Europas politiske misjon bør foregå ved en samkjøring av utenrikspolitikken. Ministrene er overbevist om at fremskritt på dette plan vil kunne begunstige utviklingen i fellesskapet og gi en større følelse av et felles ansvar.

Annen del

Ministrene foreslår følgende: I det man ønsker fremskritt i retning av politisk samling, beslutter regjeringene å samarbeide om utenrikspolitikken.

1. Målene:

Målene med dette samarbeidet er følgende:

Ved informasjon og regelmessig rådslagning å sikre bedre gjensidig forståelse omkring de vesentligste problemer innenfor internasjonal politikk. Dernest å styrke solidariteten ved å harmonisere synspunktene og fremme ensartede holdninger, og dersom det synes mulig eller ønskelig, felles handlinger.

II. Ministermøter.

1. På initiativ av presidenten skal utenriksministrene møtes minst hver 6. måned. Dersom de

mener at alvorlige omstendigheter eller spesielle temaer berettiger det, kan møtet erstattes av en konferanse mellom regjeringssjefene.

Skulle en alvorlig krise oppstå, vil det bli organisert en spesiell konsultasjon av medlemslandenes regjeringer. Den aktuelle president vil kontakte sine kolleger for å sikre denne konsultasjon.

Møtene vil ble forberedt av en politisk komité, bestående av lederne for de politiske avdelinger i utenriksdepartementene.

III. Den politiske komité

En komité, som består av lederne for de politiske avdelinger, skal møtes minst 4 ganger hvert år for å forberede ministermøtene og for å fullføre oppgavene som vil bli pålagt av ministrene.

Dessuten kan den aktuelle president, i spesielle tilfeller og efter rådslagning med sine kolleger, sammenkalle komitéen, da enten på eget initiativ eller også på forespørsel av en av dets medlemmer.

2. Komitéens ledelse følger samme regler som ved ministermøtene.

3. Komitéen kan danne arbeidsgrupper, som blir pålagt spesielle oppgaver. Den kan be en ekspertgruppe samle facts angående bestemte problemer og fremlegge mulige forslag.

IV. Emner til behandling.

Regjeringen skal rådslå om alle viktige utenrikspolitiske spørsmål. Medlemslandene vil kunne fremme ethvert emne til politisk drøftelse.

V. I de tilfeller hvor ministrenes arbeid vil få innflytelse på EEC's handlemåte, vil kommisjonen bli bedt om å si sin mening.

VI. For å gi oppbyggingen av den politiske enhet en demokratisk karakter, vil det bli nødvendig å bringe inn den offentlige mening og dens representanter.

Et møte hvert halvår vil samle ministrene og medlemmene av den politiske komité i Europaparlamentet for å drøfte utenrikspolitiske spørsmål. Dette møtet vil bli holdt i en uformell ramme, slik at meningene fritt kan komme til uttrykk.

Tredje del

1. For å sikre utviklingen av den påbegynte oppgaven, vil ministrene arbeide videre med samlingsspørsmålet og presentere en ny rapport. Dette vil inkludere både arbeidet for utenrikspolitisk samarbeide og åpne veier for fremskritt på nye områder.

2. En gang i året vil rådspresidenten avgi rapport til Europaparlamentet om utviklingen i arbeidet.

3. Innen to år skal ministerrådet gjøre ferdig rapport nr. to om konsultasjonen i utenrikspolitikken. Denne rapport skal inneholde en vurdering av resultatene.

Fjerde del

Forslag angående assosiering av søkerlandene med arbeidet nevnt i 2. og 3. del av denne rapporten.

1. Ministrene understreker sammenhengen mellom medlemskap i EEC og deltagelse i saker som skal fremme den politiske samling.

2. Da søkerlandene skal underrettes om målet og mekanismen man har beskrevet i denne rapporten, og da de skal ta del i alt dette når de en gang blir medlemmer av EEC, er det nødvendig å holde disse land informert om utviklingen av arbeidet til de seks.

3. Med henblikk på disse faktorer har man foreslått følgende fremgangsmåte for å sikre at søkerlandene blir underrettet.

a) Ministermøtene.

På hvert av de $1\frac{1}{2}$ -årige møtene vil ministrene fastsette datoen for sitt neste møte. De vil samtidig bli enige om å foreslå en dato for et ministermøte for de ti. Denne dato bør normalt settes til en tid straks etter møtet for de seks, idet man tar i betraktning møteplaner som i alle fall vil bringe de ti, eller noen av dem sammen.

Efter EEC's ministermøte vil presidenten informere søkerlandene om spørsmål som EEC akter å ta opp på ministermøtet for de ti og likeledes om forhold som kan bidra til å gjøre meningsutvekslingene mellom de ti mest mulig fruktbar.

Da denne informasjonen og debatten skal preges av en viss fleksibilitet, er det rimelig at de vil bli mer utførlige når man har underskrevet avtalen om søkerlandenes inntreden i EEC.

b) Møter i den politiske komité.

Denne komité vil gi søkerlandene den nødvendige informasjon som vil bli overbragt dem av den aktuelle president. Han vil da få kjennskap til de forskjellige landenes reaksjoner. Presidenten vil igjen informere den politiske komité om disse.